

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 16-07-2015 r.

Sąd Rejonowy w Koninie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Kinga Śliwińska – Buśkiewicz

Protokolant:sekretarz sądowy Emilia Dzwoniarska

po rozpoznaniu w dniu 16-07-2015 r. w Koninie

sprawy z powództwa **M. M. (1), M. M. (2), J. M., T. R., J. B., P. J., J. D. (1), J. D. (2), A. K.**

przeciwko **Sądowi Rejonowemu w K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz:

1. powódki M. M. (1) kwotę 2.168,45 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt osiem złotych czterdzieści pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29-05-2013r. do dnia zapłaty;
2. powódki M. M. (2) kwotę 2.621,24 zł (dwa tysiące sześćset dwadzieścia jeden złotych dwadzieścia cztery groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29-05-2013r. do dnia zapłaty;
3. powódki J. M. kwotę 1.982,22 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt dwa złote dwadzieścia dwa groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29-05-2013r. do dnia zapłaty;
4. powódki T. R. kwotę 4.821,35 zł (cztery tysiące osiemset dwadzieścia jeden złotych trzydzieści pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29-05-2013r. do dnia zapłaty;
5. powódki J. B. kwotę 4.076,86 zł (cztery tysiące siedemdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29-05-2013r. do dnia zapłaty;
6. powódki P. J. kwotę 632,79 zł (sześćset trzydzieści dwa złote siedemdziesiąt dziewięć gorszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29-05-2013r. do dnia zapłaty;
7. powódki J. D. (1) kwotę 1.810,13 zł (jeden tysiąc osiemset dziesięć złotych trzynaście groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29-05-2013r. do dnia zapłaty;
8. powódki J. D. (2) kwotę 3.002,11 zł (trzy tysiące dwa złote jedenaście groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29-05-2013r. do dnia zapłaty;
9. powódki A. K. kwotę 4.706,94 zł (cztery tysiące siedemset sześć złotych dziewięćdziesiąt cztery groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 29-05-2013r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwa w pozostałym zakresie;

III. znosi wzajemnie koszty procesu między stronami;

IV. odstępuje od obciążenia pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi;

V. wyrokowi w punkcie I. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie:

1. punktu 1 do kwoty 1.850 zł (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt złotych);
2. punktu 2 do kwoty 1.930 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści złotych);
3. punktu 3 do kwoty 1.334 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści cztery złotych);
4. punktu 4 do kwoty 2.719 zł (dwa tysiące siedemset dziewiętnaście złotych);
5. punktu 5 do kwoty 2.721 zł (dwa tysiące siedemset dwadzieścia jeden złotych);
6. punktu 6 do kwoty 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych);
7. punktu 7 do kwoty 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych);
8. punktu 8 do kwoty 1.999 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych);
9. punktu 9 do kwoty 3.212 zł (trzy tysiące dwieście dwanaście złotych).

SSR Kinga Śliwińska – Buśkiewicz

UZASADNIENIE

Powódka M. M. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego Sądu Rejonowego w K. kwoty 4.887,04 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 408,15 zł od dnia 31.01.2011r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.218,65 zł od dnia 31.01.2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2497,38 zł od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 762,86 zł od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty,

tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w okresie od kwietnia 2010r. do marca 2013r.

Powódka M. M. (2) wniosła o zasądzenie od pozwanego Sądu Rejonowego w K. kwoty 5.690,23 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 465,60 zł od dnia 31.01.2011r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.398,39 zł od dnia 31.01.2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.645,28 zł od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.180,96 zł od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty,

tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w latach 2010-2013.

Powódka J. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego Sądu Rejonowego w K. kwoty 4.303,18 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 354,26 zł od dnia 31.01.2011r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.049,65 zł od dnia 31.01.2012r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.017,46 zł od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 881,81 zł od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty,

tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w okresie od kwietnia 2010r. do marca 2013r.

Powódka T. R. wniosła o zasądzenie od pozwanego Sądu Rejonowego w K. kwoty 10.441,54 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 825,28 zł od dnia 31.01.2011r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.462,22 zł od dnia 31.01.2012r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 4.607,72 zł od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.546,37 zł od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty,

tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w okresie od kwietnia 2010r. do marca 2013r.

Powódka J. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego Sądu Rejonowego w K. kwoty 8.865,08 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 737,10 zł od dnia 31.01.2011r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 2.192,61 zł od dnia 31.01.2012r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 4.111,98 zł od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.823,38 zł od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty,

tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w okresie od kwietnia 2010r. do marca 2013r.

Powódka P. J. wniosła o zasądzenie od pozwanego Sądu Rejonowego w K. kwoty 3.911,60 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 337,50 zł od dnia 31.01.2011r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 929,70 zł od dnia 31.01.2012r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.819,24 zł od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 825,16 zł od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty,

tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w okresie od kwietnia 2010r. do marca 2013r.

Powódka J. D. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego Sądu Rejonowego w K. kwoty 3.764,36 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 187,50 zł od dnia 31.01.2011r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 742,99 zł od dnia 31.01.2012r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.933,13 zł od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 900,74 zł od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty,

tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w okresie od kwietnia 2010r. do marca 2013r.

Powódka J. D. (2) wniosła o zasądzenie od pozwanego Sądu Rejonowego w K. kwoty 6.524,72 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 539,96 zł od dnia 31.01.2011r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.611,91 zł od dnia 31.01.2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.030,44 zł od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.342,41 zł od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty,

tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w latach 2010- 2013.

Powódka A. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego Sądu Rejonowego w K. kwoty 10.332,89 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 946,79 zł od dnia 31.01.2011r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.555,83 zł od dnia 31.01.2012r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 4.755,96 zł od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.074,31 zł od dnia 01.05.2013r. do dnia zapłaty,

tytułem równowartości niezwaloryzowanego wynagrodzenia w latach 2010-2013.

W uzasadnieniach pozwów powódki wskazały, że są zatrudnione u pozwanego i zgodnie z art. 14a ustawy o pracownikach sądów i prokuratur podwyższenie wynagrodzeń urzędników i innych pracowników sądów i prokuratur następuje w terminach i na zasadach określonych dla pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Natomiast z art. 21 ust. 4 ustawy o pracownikach urzędów państwowych wynika, iż zasady corocznego podwyższania przeciętnego wynagrodzenia urzędników państwowych określają przepisu o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Zdaniem powódek powyższe normy wskazują na konieczność corocznej, dodatkowej waloryzacji ich wynagrodzeń z uwzględnieniem wskaźnika inflacji za rok poprzedni, wskutek czego udałoby się przynajmniej zneutralizować spadek siły nabywczej pieniądza, który miał miejsce. W oparciu o wskaźniki inflacji z lat poprzednich powódki zwaloryzowały swoje wynagrodzenia za lata 2010, 2011, 2012 i 2013 i przedmiotowymi pozwami domagały się zapłaty różnicy pomiędzy wynagrodzeniami wypłacanymi przez pozwanego a obliczonymi z uwzględnieniem waloryzacji przez powódki. Odsetek powódki domagały się od ostatniego dnia każdego roku co do zsumowanych roszczeń za dany rok celem ułatwienia kalkulacji dochodzonych roszczeń.

Powódki dodatkowo zakwestionowały zgodność art. 14a ustawy o pracownikach sądów i prokuratur oraz art. 4 ust. 2 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz zmianie niektórych ustaw z art. 2 Konstytucji, jako kolidujących z zasadą sprawiedliwości społecznej i zasadą demokratycznego państwa prawnego, w tym z dyrektywą ochrony praw słusznie nabytych. Powódki wskazywały, że pomimo ustawowego wymogu corocznej waloryzacji ich wynagrodzenia nie wzrastały od lat, a biorąc pod uwagę występujące zjawisko inflacji faktycznie wynagrodzenia te ulegały zmniejszeniu.

Sprawy powódek zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

Pozwany Sąd Rejonowy w K. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podnosił, iż powództwa jako bezzasadne powinny podlegać oddaleniu. Pozwany przyznał, że w 2010r. ustawodawca ustalił średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej na poziomie niższym od wskaźnika wzrostu cen towarów i usług, a w latach 2011 i 2012 – na poziomie zerowym, ale również bezsporne jest to, że wypłacano powódkom wynagrodzenie zgodne z obowiązującymi w poszczególnych miesiącach przepisami rangi ustawowej. Pozwany zakwestionował, aby powołane przez powódki przepisy gwarantowały coroczny wzrost wynagrodzeń, a wskazał, iż są jedynie dyrektywami dla organów państwa dotyczącymi gospodarowania funduszem płac sfery budżetowej. Pozwany zakwestionował podane przez powódki kwoty faktycznych wynagrodzeń podając, że były one wyższe, gdyż obejmowały jeszcze premie i nagrody. Zdaniem pozwanego premie i nagrody mogą stanowić pewną formę rekompensaty za niewypłaconą waloryzację zwłaszcza, że w większości powódek przekraczały one dochodzone pozwem kwoty.

W odniesieniu do powódki P. J. zarzucono, że jest ona zatrudniona na podstawie umowy o pracę od dnia 01.06.2012r., a zatem jej roszczenia za wcześniejszy okres są bezzasadne.

Pismem z dnia 23.06.2015r. powódka P. J. cofnęła powództwo za okres, w którym współpracowała z pozwanym na podstawie umowy zlecenie, a podtrzymała powództwo co do roszczeń wynikających z umowy o pracę tj. od 01.06.2012r. (k. 98).

Pozwany na rozprawie w dniu 02.07.2015r. wyraził zgodę na cofnięcie pozwu przez P. J. w powyższym zakresie i postanowieniem z dnia 02.07.2015r. umorzono postępowanie co do roszczeń powódki P. J. za okres od kwietnia 2010r. do 31.05.2012r. (k. 100-101).

Sąd ustalił, co następuje:

Powódki M. M. (1), M. M. (2), J. M., T. R., J. B., J. D. (1), J. D. (2) i A. K. pozostawały z pozwanym w 2010r. w stosunku pracy i są zatrudnione na podstawie umów o pracę do chwili obecnej. Natomiast powódka P. J. jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę od dnia 01.06.2012r. do chwili obecnej, a wcześniej współpracowała z pozwanym w oparciu o umowę zlecenie (okoliczności bezsporne).

Powódka **M. M. (1)** w 2013r. uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1.850 zł.

Za cały 2010r. otrzymała ona wynagrodzenie zwaloryzowane o 1%, czyli zgodnie z prognozowanym w ustawie budżetowej na 2010r. średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. Natomiast w latach 2011, 2012 i 2013 jej wynagrodzenie nie uległo żadnej waloryzacji.

Gdyby jako wskaźnik waloryzacji na lata 2011, 2012 i 2013 przyjąć - analogicznie do 2010r. i lat wcześniejszych - prognozowany w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych (2,3% w 2011r., 2,8% w 2012r. i 1,6% w 2013r.), to różnice w wynagrodzeniach wypłaconych powódce a należnych przedstawiałyby się następująco:

2011r.

wypłacone 23.594,45 zł x 2,3% = **542,67 zł**

2012r.

wypłacone 24.122,19 zł x 2,3% = **554,81 zł**

24.122,19 zł + 554,81 zł = 24.677 zł x 2,8% = **690,96 zł**

2013r. (za objęty pozwem okres od stycznia do marca)

wypłacone 5.550 zł x 2,3% = **127,65 zł**

$$5.550 \text{ zł} + 127,65 \text{ zł} = 5.677,65 \text{ zł} \times 2,8\% = \mathbf{158,97 \text{ zł}}$$

$$5.677,65 \text{ zł} + 158,97 \text{ zł} = 5.836,62 \text{ zł} \times 1,6\% = \mathbf{93,39 \text{ zł}}$$

Według tych obliczeń suma różnic pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym powódce **M. M. (1)** a zwaloryzowanym według prognozowanego w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniosła **2.168,45 zł**.

Powódka **M. M. (2)** w 2013r. uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1.930 zł.

Za cały 2010r. otrzymała ona wynagrodzenie zwaloryzowane o 1%, czyli zgodnie z prognozowanym w ustawie budżetowej na 2010r. średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. Natomiast w latach 2011, 2012 i 2013 jej wynagrodzenie nie uległo żadnej waloryzacji.

Gdyby jako wskaźnik waloryzacji na lata 2011, 2012 i 2013 przyjąć - analogicznie do 2010r. i lat wcześniejszych - prognozowany w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych (2,3% w 2011r., 2,8% w 2012r. i 1,6% w 2013r.), to różnice w wynagrodzeniach wypłaconych powódce a należnych przedstawiałyby się następująco:

2011r.

$$\text{wypłacone } 27.074,47 \text{ zł} \times 2,3\% = \mathbf{622,71 \text{ zł}}$$

2012r.

$$\text{wypłacone } 27.307,35 \text{ zł} \times 2,3\% = \mathbf{628,07 \text{ zł}}$$

$$27.307,35 \text{ zł} + 628,07 \text{ zł} = 27.935,42 \text{ zł} \times 2,8\% = \mathbf{782,19 \text{ zł}}$$

2013r. (za objęty pozwem okres od stycznia do marca)

$$\text{wypłacone } 8.591,60 \text{ zł} \times 2,3\% = \mathbf{197,61 \text{ zł}}$$

$$8.591,60 \text{ zł} + 197,61 \text{ zł} = 8.789,21 \text{ zł} \times 2,8\% = \mathbf{246,10 \text{ zł}}$$

$$8.789,21 \text{ zł} + 246,10 \text{ zł} = 9.035,31 \text{ zł} \times 1,6\% = \mathbf{144,56 \text{ zł}}$$

Według tych obliczeń suma różnic pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym powódce **M. M. (2)** a zwaloryzowanym według prognozowanego w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniosła **2.621,24 zł**.

Powódka **J. M.** w 2013r. uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1.334 zł.

Za cały 2010r. otrzymała ona wynagrodzenie zwaloryzowane o 1%, czyli zgodnie z prognozowanym w ustawie budżetowej na 2010r. średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. Natomiast w latach 2011, 2012 i 2013 jej wynagrodzenie nie uległo żadnej waloryzacji.

Gdyby jako wskaźnik waloryzacji na lata 2011, 2012 i 2013 przyjąć - analogicznie do 2010r. i lat wcześniejszych - prognozowany w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych (2,3% w 2011r., 2,8% w 2012r. i 1,6% w 2013r.), to różnice w wynagrodzeniach wypłaconych powódce a należnych przedstawiałyby się następująco:

2011r.

$$\text{wypłacone } 20.322,38 \text{ zł} \times 2,3\% = \mathbf{467,41 \text{ zł}}$$

2012r.

wypłacone 20.826,29 zł x 2,3% = **479 zł**

20.826,29 zł + 479 zł = 21.305,29 zł x 2,8% = **596,55 zł**

2013r. (za objęty pozwem okres od stycznia do marca)

wypłacone 6.415,26 zł x 2,3% = **147,55 zł**

6.415,26 zł + 147,55 zł = 6.562,81 zł x 2,8% = **183,76 zł**

6.562,81 zł + 183,76 zł = 6.746,57 zł x 1,6% = **107,95 zł**

Według tych obliczeń suma różnic pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym powódce **J. M.** a zwaloryzowanym według prognozowanego w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniosła **1.982,22 zł.**

Powódka **T. R.** w 2013r. uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 2.719 zł.

Za cały 2010r. otrzymała ona wynagrodzenie zwaloryzowane o 1%, czyli zgodnie z prognozowanym w ustawie budżetowej na 2010r. średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. Natomiast w latach 2011, 2012 i 2013 jej wynagrodzenie nie uległo żadnej waloryzacji.

Gdyby jako wskaźnik waloryzacji na lata 2011, 2012 i 2013 przyjąć - analogicznie do 2010r. i lat wcześniejszych - prognozowany w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych (2,3% w 2011r., 2,8% w 2012r. i 1,6% w 2013r.), to różnice w wynagrodzeniach wypłaconych powódce a należnych przedstawiałyby się następująco:

2011r.

wypłacone 47.671,30 zł x 2,3% = **1.096,44 zł**

2012r.

wypłacone 47.565,70 zł x 2,3% = **1.094,01 zł**

47.565,70 zł + 1.094,01 zł = 48.659,71 zł x 2,8% = **1.362,47 zł**

2013r. (za objęty pozwem okres od stycznia do marca)

wypłacone 18.525,20 zł x 2,3% = **426,08 zł**

18.525,20 zł + 426,08 zł = 18.951,28 zł x 2,8% = **530,64 zł**

18.951,28 zł + 530,64 zł = 19.481,92 zł x 1,6% = **311,71 zł**

Według tych obliczeń suma różnic pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym powódce **T. R.** a zwaloryzowanym według prognozowanego w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniosła **4.821,35 zł.**

Powódka **J. B.** w 2013r. uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 2.721 zł.

Za cały 2010r. otrzymała ona wynagrodzenie zwaloryzowane o 1%, czyli zgodnie z prognozowanym w ustawie budżetowej na 2010r. średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. Natomiast w latach 2011, 2012 i 2013 jej wynagrodzenie nie uległo żadnej waloryzacji.

Gdyby jako wskaźnik waloryzacji na lata 2011, 2012 i 2013 przyjąć - analogicznie do 2010r. i lat wcześniejszych - prognozowany w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych (2,3% w 2011r., 2,8% w 2012r. i 1,6% w 2013r.), to różnice w wynagrodzeniach wypłaconych powódce a należnych przedstawiałyby się następująco:

2011r.

wypłacone 42.451,42 zł x 2,3% = **976,38 zł**

2012r.

wypłacone 42.448,36 zł x 2,3% = **976,31 zł**

42.448,36 zł + 976,31 zł = 43.424,67 zł x 2,8% = **1.215,89 zł**

2013r. (za objęty pozwem okres od stycznia do marca)

wypłacone 13.265,39 zł x 2,3% = **305,10 zł**

13.265,39 zł + 305,10 zł = 13.570,49 zł x 2,8% = **379,97 zł**

13.570,49 zł + 379,97 zł = 13.950,46 zł x 1,6% = **223,21 zł**

Według tych obliczeń suma różnic pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym powódce **J. B.** a zwaloryzowanym według prognozowanego w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniosła **4.076,86 zł.**

Powódka **P. J.** w 2013r. uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1.600 zł.

W latach 2012 (od czerwca) i 2013 jej wynagrodzenie nie uległo żadnej waloryzacji.

Gdyby jako wskaźnik waloryzacji na lata 2012 i 2013 przyjąć - analogicznie do 2010r. i lat wcześniejszych - prognozowany w ustawach budżetowych na lata 2012 i 2013 średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych (2,8% w 2012r. i 1,6% w 2013r.), to różnice w wynagrodzeniach wypłaconych powódce a należnych przedstawiałyby się następująco:

2012r. (za objęty pozwem okres od czerwca do grudnia)

wypłacone 13.070 zł x 2,8% = **365,96 zł**

2013r. (za objęty pozwem okres od stycznia do marca)

wypłacone 6.003,13 zł x 2,8% = **168,09 zł**

6.003,13 zł + 168,09 zł = 6.171,22 zł x 1,6% = **98,74 zł**

Według tych obliczeń suma różnic pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym powódce **P. J.** a zwaloryzowanym według prognozowanego w ustawach budżetowych na lata 2012 i 2013 średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniosła **632,79 zł.**

Powódka **J. D. (1)** w 2013r. uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1.600 zł.

Za cały 2010r. otrzymała ona wynagrodzenie zwaloryzowane o 1%, czyli zgodnie z prognozowanym w ustawie budżetowej na 2010r. średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. Natomiast w latach 2011, 2012 i 2013 jej wynagrodzenie nie uległo żadnej waloryzacji.

Gdyby jako wskaźnik waloryzacji na lata 2011, 2012 i 2013 przyjąć - analogicznie do 2010r. i lat wcześniejszych - prognozowany w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych (2,3% w 2011r., 2,8% w 2012r. i 1,6% w 2013r.), to różnice w wynagrodzeniach wypłaconych powódce a należnych przedstawiałyby się następująco:

2011r.

wypłacone 14.385,09 zł x 2,3% = **330,86 zł**

2012r.

wypłacone 19.955,82 x 2,3% = **458,98 zł**

19.955,82 zł + 458,98 zł = 20.414,80zł x 2,8% = **571,61 zł**

2013r. (za objęty pozwem okres od stycznia do marca)

wypłacone 6.553,01 zł x 2,3% = **150,72 zł**

6.553,01 zł + 150,72 zł = 6.703,73 x 2,8% = **187,70 zł**

6.703,73 zł + 187,70 zł = 6.891,43 zł x 1,6% = **110,26 zł**

Według tych obliczeń suma różnic pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym powódce M. M. (2) a zwaloryzowanym według prognozowanego w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniosła **1.810,13 zł**.

Powódka **J. D. (2)** w 2013r. uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1.999 zł.

Za cały 2010r. otrzymała ona wynagrodzenie zwaloryzowane o 1%, czyli zgodnie z prognozowanym w ustawie budżetowej na 2010r. średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. Natomiast w latach 2011, 2012 i 2013 jej wynagrodzenie nie uległo żadnej waloryzacji.

Gdyby jako wskaźnik waloryzacji na lata 2011, 2012 i 2013 przyjąć - analogicznie do 2010r. i lat wcześniejszych - prognozowany w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych (2,3% w 2011r., 2,8% w 2012r. i 1,6% w 2013r.), to różnice w wynagrodzeniach wypłaconych powódce a należnych przedstawiałyby się następująco:

2011r.

wypłacone 31.208,48 zł x 2,3% = **717,80 zł**

2012r.

wypłacone 31.283,35 zł x 2,3% = **719,52 zł**

31.283,35 zł + 719,52 zł = 32.002,87 x 2,8% = **896,08 zł**

2013r. (za objęty pozwem okres od stycznia do marca)

wypłacone 9.766,36 zł x 2,3% = **224,63 zł**

$9.766,36 \text{ zł} + 224,63 \text{ zł} = 9.990,99 \text{ zł} \times 2,8\% = \mathbf{279,75 \text{ zł}}$

$9.990,99 \text{ zł} + 279,75 \text{ zł} = 10.270,74 \text{ zł} \times 1,6\% = \mathbf{164,33 \text{ zł}}$

Według tych obliczeń suma różnic pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym powódce **J. D. (2)** a zwaloryzowanym według prognozowanego w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniosła **3.002,11 zł.**

Powódka **A. K.** w 2013r. uzyskiwała miesięczne wynagrodzenie w kwocie 3.212 zł.

Za cały 2010r. otrzymała ona wynagrodzenie zwaloryzowane o 1%, czyli zgodnie z prognozowanym w ustawie budżetowej na 2010r. średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. Natomiast w latach 2011, 2012 i 2013 jej wynagrodzenie nie uległo żadnej waloryzacji.

Gdyby jako wskaźnik waloryzacji na lata 2011, 2012 i 2013 przyjąć - analogicznie do 2010r. i lat wcześniejszych - prognozowany w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych (2,3% w 2011r., 2,8% w 2012r. i 1,6% w 2013r.), to różnice w wynagrodzeniach wypłaconych powódce a należnych przedstawiałyby się następująco:

2011r.

wypłacone $49.483,70 \text{ zł} \times 2,3\% = \mathbf{1.138,13 \text{ zł}}$

2012r.

wypłacone $49.096,03 \text{ zł} \times 2,3\% = \mathbf{1.129,21 \text{ zł}}$

$49.096,03 \text{ zł} + 1.129,21 \text{ zł} = 50.225,24 \text{ zł} \times 2,8\% = \mathbf{1.406,31 \text{ zł}}$

2013r. (za objęty pozwem okres od stycznia do marca)

wypłacone $15.090,99 \text{ zł} \times 2,3\% = \mathbf{347,09 \text{ zł}}$

$15.090,99 \text{ zł} + 347,09 \text{ zł} = 15.438,08 \text{ zł} \times 2,8\% = \mathbf{432,27 \text{ zł}}$

$15.438,08 \text{ zł} + 432,27 \text{ zł} = 15.870,35 \text{ zł} \times 1,6\% = \mathbf{253,93 \text{ zł}}$

Według tych obliczeń suma różnic pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym powódce **A. K.** a zwaloryzowanym według prognozowanego w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych wyniosła **4.706,94 zł.**

Dokumenty, na podstawie których ustalono stan faktyczny Sąd uznał za całkowicie wiarygodne, bowiem autentyczności i prawdziwości treści w nich zawartych nie kwestionowały strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Z uwagi na okoliczność, iż stan faktyczny przedmiotowej sprawy nie był sporny między stronami, a spór sprowadzał się jedynie do jego oceny prawnej, ograniczono postępowanie dowodowe do dowodów z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Z uwagi na zakwestionowanie przez powódki zgodności z Konstytucją przepisów regulujących ich wynagrodzenia ta kwestia w pierwszej kolejności podlegała zbadaniu przez Sąd.

Dla Sądu orzekającego w sprawie jest oczywiste, że co do zasady badanie zgodności ustaw z Konstytucją jest prerogatywą zastrzeżoną do właściwości Trybunału Konstytucyjnego. Jednakże Sąd orzekający podziela stanowisko

zaprezentowane w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 01.06.2006r. (sygn. I SA/Po 809/05, POP 2007/1/5) w myśl, którego: „Sądy administracyjne nie mogą „chować głowy w piasek” ani gdy stwierdzają, iż jest złe prawo finansowe (sędziowie administracyjni mają wówczas konstytucyjny obowiązek wydawania orzeczeń precedensowych contra legem), ani gdy występuje konflikt pomiędzy władzą publiczną a obywatelem i niedostatecznie przez prawo finansowe pozostaje rozstrzygnięta sfera owego konfliktu (sędzia administracyjny ma w takich sytuacjach konstytucyjny obowiązek wydawania orzeczeń precedensowych praeter legem)”.

Oczywiście orzeczenie to dotyczy sądów administracyjnych, ale skoro w myśl art. 175 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymiar sprawiedliwości w Rzeczypospolitej Polskiej sprawują Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe, to sądownictwu przysługują takie same uprawnienia, jak sądownictwu administracyjnemu.

Warto w tym miejscu przytoczyć wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 25.11.2003r. (sygn. I SA/Łd 2407/02, Lex nr 114877), w którym stwierdzono, że: „Bezpośrednie stosowanie Konstytucji polega nie tylko na możliwości przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego. Skoro bowiem sędzia podlega zarówno Konstytucji, jak i ustawom, to w razie sprzeczności między przepisami tych aktów prawnych powinien on stosować akt wyższej rangi, czyli Konstytucję. Stanowi ona w art. 8 ust. 1, że Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej. Zatem dopuszczalna jest odmowa stosowania przez sąd przepisu ustawy, który jest sprzeczny z Konstytucją”. Natomiast Naczelny Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 20.12.2001r. (sygn. I SA/Po 1684/00, Lex nr 1686610) orzekł, że: „Zgodnie z art. 178 ust. 2 Konstytucji RP – gwarancje niezawisłości sędziowskiej polegają na tym, iż w zakresie orzekania podlegają oni jedynie postanowieniom Konstytucji i ustawom. Władza ustawodawcza może wywierać wpływ na działania sądów tylko w drodze stanowienia aktów prawnych najwyższej stojących w hierarchii. Sędziowie mają prawo, na podstawie postanowień art.8 ust. 2 Konstytucji o bezpośrednim jej stosowaniu – do wydawania orzeczeń opierających się wprost na Konstytucji. Dzięki temu sędzia sądu administracyjnego może w konkretnej sprawie odstąpić od stosowania przepisu ustawy podatkowej, który uznaje za sprzeczny z Konstytucją.”

Z uwagi na okoliczność, że z analogicznymi do roszczeń powódek powództwami występowali pracownicy sądów i prokuratur z całego kraju, powołując się na podobną argumentację, sądy rozpoznające tamte sprawy zwracały się z pytaniami prawnymi do Trybunału Konstytucyjnego. Jednakże we wszystkich rozpoznanych do tej pory sprawach postępowania zostały umorzone ze względu na nieprawidłowy sposób zakwestionowania zaskarżonych przepisów oraz utratę ich mocy obowiązującej (tak TK w postanowieniach z 11.02.2015r., sygn. P 44/13, z 28.04.2015r., sygn. P 7/15, z 02.06.2015r., sygn. P 52/15). Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny zauważył, że sądy rozpoznające sprawy powinny ustalić, czy i w jaki sposób wynagrodzenia za pracę powodów winny być zwaloryzowane, a dodatkowo zwrócił uwagę, że wieloletni brak waloryzacji wynagrodzeń pracowników sądów i prokuratur oraz kuratorów sądowych budzi niepokój z punktu widzenia realizacji zasad i wartości konstytucji. Natomiast postanowieniem z dnia 28.04.2015r. (sygn. akt S 4/15) Trybunał Konstytucyjny w trybie art. 4 ust. 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym postanowił przedstawić Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej uwagi dotyczące niezbędności podjęcia działań ustawodawczych, zmierzających do właściwego uregulowania kwestii waloryzacji wynagrodzeń pracowników sądów.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż powódki słusznie zakwestionowały zgodność norm regulujących ich wynagrodzenia z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 14a ustawy o pracownikach sądów i prokuratur **podwyższenie** wynagrodzeń urzędników i innych pracowników sądów i prokuratur następuje w terminach i na zasadach określonych dla pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Natomiast w myśl art. 21 ust. 4 ustawy o pracownikach urzędów państwowych zasady corocznego **podwyższania** przeciętnego wynagrodzenia urzędników państwowych określają przepisy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Z kolei art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz zmianie niektórych ustaw stanowi, że w ustawie budżetowej ustala się średnioroczne wskaźniki wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2010 ustalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej – w wysokości 101,0%. W art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2011 ustalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej – w wysokości 100,0%. W art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2012 ustalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej – w wysokości 100,0%. W art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2013 ustalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej – w wysokości 100,0%. Zatem o ile na 2010r. przewidziano niewielką podwyższkę wynagrodzeń, o tyle w latach 2011, 2012, 2013 wynagrodzenia ukształtowano na tym samym poziomie, co w roku 2010.

Jest oczywiste, że – jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12.12.2012r., (sygn.K 1/12) – ani Konstytucja, ani ustawa o wynagrodzeniach nie gwarantują w sposób bezwarunkowy stałego, corocznego wzrostu wynagrodzeń pracowników sfery budżetowej, to jednak pracownicy sfery budżetowej również są objęci konstytucyjnymi gwarancjami i zdaniem Sądu wieloletnie zamrożenie ich wynagrodzeń jest niedopuszczalne. Analizując lata wcześniejsze już w 2007r. wynagrodzenia pracowników sądów nie zostały waloryzowane, przy czym była to sytuacja jednorazowa, a stosowany wobec pracowników sądów brak waloryzacji wynagrodzeń od 2011r. ma charakter stały, gdyż trwa do chwili obecnej.

W związku z powyższym w ocenie Sądu istnieją przesłanki do uznania art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2011, art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2012, art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2013 za niezgodne z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa – wyrażoną w **art. 2 Konstytucji**, z zasadą ochrony przez państwo warunków pracy – wyrażoną w **art. 24 Konstytucji**, z zasadą równości – wyrażoną w **art. 32 Konstytucji**, z zasadą prawa do ochrony praw majątkowych – wyrażoną w **art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji**.

Podkreślić należy, że w art. 14a ustawy o pracownikach sądów i prokuratur oraz w art. 21 ust. 4 ustawy o pracownikach urzędów państwowych mówi się o podwyższaniu wynagrodzeń, a zatem obywatel w oparciu o art. 2 Konstytucji ma prawo ufać, że przepisy ustaw budżetowych określających wskaźniki wzrostu wynagrodzeń będą stanowione z uwzględnieniem innych regulacji ustawowych, co w przypadku ustaw budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013 nie miało miejsca.

Z art. 24 Konstytucji wynika obowiązek ochrony przez państwo pracy i warunków jej wykonywania. Tymczasem nie można uznać za przejaw ochrony stosunku pracy określenia w trzech kolejnych (a również w dwóch następnych) ustawach budżetowych wskaźnika wzrostu wynagrodzeń na poziomie zerowym. Nawet bowiem najniższe wynagrodzenie jest co roku podwyższane, a pracowników sądownictwa na wiele lat pozbawiono możliwości wzrostu ich wynagrodzeń, co sprawia, że osoby pracujące zawodowo zarabiają faktycznie coraz mniej w odniesieniu do nieustannie wzrastających cen towarów i usług.

Podobnie art. 13 ust. 1 pkt 3 ustaw budżetowych za lata 2011, 2012 i 2013 naruszają art. 32 Konstytucji statuujący zasadę równości obywateli wobec prawa. Podkreślić należy, że wszystkie świadczenia są waloryzowane (najniższe wynagrodzenie, emerytury, renty, zasiłki dla bezrobotnych i wszelkie inne świadczenia wypłacane przez państwo), a jedynie pensje pracowników sfery budżetowej zostały zamrożone na lata.

Natomiast w świetle art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji każdy ma prawo do praw majątkowych, a prawa te podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej, o czym przy ustaleniu wskaźnika waloryzacji wynagrodzeń na kilka lat na poziomie zerowym nie może być mowy.

Sąd natomiast nie podzielił stanowiska powódek dotyczącego niezgodności z Konstytucją przepisów kształtujących ich wynagrodzenia na 2010r. Zauważyć bowiem należy, że o ile wskaźnik wzrostu wynagrodzenia był niewielki, gdyż tylko 101,0%, to jednak wynagrodzenia w 2010r. zostały podwyższone.

Wobec stwierdzenia przez Sąd niezgodności z Konstytucją art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2011, art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2012 i art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy budżetowej na rok 2013 Sąd musiał samodzielnie ustalić wskaźnik waloryzacji, który winien znaleźć zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z 19.09.2007r. (sygn.VIII SA/Wa 405/07, Lex nr 469855): „Proces bezpośredniego stosowania konstytucji może dla sędziego przybrać postać już to konstruowania podstawy rozstrzygnięcia w oparciu o łączne stosowanie norm konstytucyjnych i ustawowych, już to podejmowania próby usunięcia normy ustawowej z systemu prawa poprzez zakwestionowanie jej zgodności z konstytucją. Nie może on być rozumiany jako możliwość orzekania na podstawie konstytucji zamiast orzekania na podstawie ustawy.”

W świetle wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 14.02.2002r. (sygn. I SA/Po 461/01, OSP 2003/2/17) „Sędziowie mają prawo (a obowiązek wówczas, gdy z powodu utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego nie może wypowiedzieć się Trybunał Konstytucyjny – **co ma miejsce w przedmiotowej sprawie**) – na podstawie art. 8 ust. 2 Konstytucji o bezpośrednim jej stosowaniu – do wydawania wyroków wprost na podstawie Konstytucji. Sędzia sądu administracyjnego może w indywidualnej sprawie odstąpić od stosowania przepisu ustawy podatkowej, który uznaje za sprzeczny z Konstytucją oraz pominąć sprzeczny z Konstytucją i ustawą akt podustawowy.”

Natomiast w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 09.10.1998r. (sygn. II SA 1246/98) stwierdzono, że „Konstytucja RP wprowadza zasadę, że jej przepisy stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja RP stanowi inaczej (art. 8 ust. 2). Oznacza to m.in., że sądy są uprawnione do niestosowania ustaw z nią sprzecznych.”

Z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z 25.07.2003r. (sygn. V CK 47/02, Lex nr 157312) orzekł, że: „Odmowa zastosowania przepisu w sprawie ma takie znaczenie, że sąd, stwierdziwszy „niekonstytucyjność” danego przepisu uwzględnia ten fakt przy orzekaniu o indywidualnym stosunku w rozpoznawanej sprawie, a jego pogląd nie jest wiążący dla innych sądów orzekających w analogicznych sprawach. To uprawnienie sądu nie uchybia kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, którego orzeczenie jest powszechnie obowiązujące i ostateczne (art. 188 pkt 1 Konstytucji).”

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zasadne jest zwaloryzowanie wynagrodzeń powódek za lata 2011, 2012 i 2013 w oparciu o prognozowany średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych na dany rok budżetowy.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do waloryzacji w odniesieniu do rzeczywistego wskaźnika inflacji z roku poprzedniego, gdyż taki sposób waloryzacji stawiałby powódki w sytuacji nadmiernie uprzywilejowanej w stosunku do pozostałych obywateli, co naruszałoby art. 32 Konstytucji. Żadna grupa społeczna nie ma zagwarantowanego wzrostu wynagrodzeń, czy świadczeń w sposób zapewniający pełne pokrycie inflacji z roku poprzedniego. Natomiast waloryzując wynagrodzenia pracowników sfery budżetowej w latach ubiegłych co do zasady średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń był adekwatny do prognozowanego średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych na dany rok, określonego również w ustawie budżetowej na ten sam rok.

I tak: w 2006r. oba wskaźniki były równe i wyniosły 1,5 %, w 2007r. prognozowany średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług wyniósł 101,9%, ale wynagrodzenia w danym roku nie wzrosły, w 2008r. oba wskaźniki wyniosły 102,3%, w 2009r. prognozowany średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług wyniósł 102,9%, a wskaźnik wzrostu wynagrodzeń 103,9%.

Zdaniem Sądu odwołanie się do prognozowanego średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług, będzie nie tylko zgodne z poprzednią praktyką stosowaną w latach wcześniejszych, ale również będzie zgodne z art. 220 Konstytucji, stanowiącym o konieczności zapewnienia równowagi budżetowej. Zatem prognozowane średnioroczne wskaźniki wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych, do których Sąd odniósł się w przedmiotowej sprawie zostały określone w art. 18 ustawy budżetowej na rok 2011 – co do waloryzacji wynagrodzeń za 2011r., w art. 18 ustawy

budżetowej na rok 2012 – co do waloryzacji wynagrodzeń za 2012r., w art. 18 ustawy budżetowej na rok 2013 co do waloryzacji wynagrodzeń za 2013.

Ubocznie należy zauważyć, że nie sposób przyznać racji pozwanemu, że próbował powódkom zrekompensować brak waloryzacji wynagrodzeń wypłacanymi premiami i nagrodami, które często przekroczyły dochodzone pozwami kwoty. Nagrody i premie są zupełnie innym narzędziem kształtującym wynagrodzenia pracowników, gdyż są dowodem uznania za dobrze wykonaną pracę, za zaangażowanie i sumienne wykonywanie obowiązków pracowniczych, a zatem ten argument pozwanego nie miał wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowego procesu.

Mając na uwadze wszystkie wskazane powyżej okoliczności Sąd zwaloryzował wynagrodzenia powódek za lata 2011, 2012 i 2013, posługując się prognozowanymi średniorocznymi wskaźnikami wzrostu cen towarów i usług ustalonymi w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013, o czym orzeczono punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 300 kp, zasądzając je od dnia wniesienia pozwów. Podkreślić należy, że powódki nie dostarczyły przedprocesowych wezwań do zapłaty, w których domagałyby się od pozwanego waloryzacji, a pozwany wypłacał wynagrodzenia zgodnie z obowiązującym prawem.

W punkcie II wyroku oddalono powództwa w zakresie różnicy w waloryzacji wynagrodzeń, jaka wystąpiła pomiędzy rzeczywistym wskaźnikiem inflacji za poprzedni rok, do którego odnosiły się powódki a prognozowanym średniorocznym wskaźnikiem wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych określonym w ustawach budżetowych na lata 2011, 2012 i 2013, którymi posłużył się Sąd. Ponadto oddalono powództwa w zakresie żądań zasądzenia odsetek za okres sprzed wytoczenia powództw.

W punkcie III wyroku Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 kpc, albowiem strony wygrały i przegrały proces niemal w takim samym stopniu, gdyż roszczenia powodów zostały uwzględnione prawie w 50%.

W punkcie IV wyroku w oparciu o art. 102 kpc odstąpiono od obciążenia pozwanego kosztami sądowymi w zakresie w jakim uległ w sprawie. Zdaniem Sądu skomplikowany, a zarazem precedensowy charakter sprawy przemawiał za takim rozstrzygnięciem. Dodatkowo należy zauważyć, że pozwany wypłacał wynagrodzenie powódkom w przewidzianej prawem wysokości, a u podstaw częściowego uwzględnienia powództw legło stwierdzenie przez Sąd niezgodności z Konstytucją przepisów, na podstawie których wypłacano wynagrodzenie, do czego sam pozwany nie był władny, a wręcz ciążył na nim – jako na jednostce budżetowej – obowiązek przestrzegania dyscypliny finansowej.

Sąd w punkcie V nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwot jednomiesięcznych wynagrodzeń powódek na podstawie art. 477² § 1 kpc, zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

SSR Kinga Śliwińska- Buśkiewicz